

skønnes at frembyde Sikkerhed, skal anses for simpel personlig Gæld, saa at Panthaveren for saa vidt angaar denne Del af Pantefordringen maa nøjes med den Fyldestgørelse, han kan opnaa gennem Akkorden. Vi foreslaar dog tilføjet, at denne Bestemmelse ikke skal komme til Anvendelse paa Prioritetslaan, der er ydede efter Reglerne for umyndiges Midler eller af Kredit- og Hypotekforeninger. Denne Tilføjelse har iøvrigt efter vor Opfattelse mere formel end reel Betydning.

Under Nr. 4 foreslaar vi, at Panthaveren kan afværge den under Nr. 3 bestemte Retsvirkning ved at erklære, at han alene holder sig til sit Pant og frafalder ethvert personligt Krav paa Skyldneren, hvorved Panthaveren — vel at mærke — afskærer sig fra at nyde godt af det Statslaan, der eventuelt maatte blive ydet til Akkordens Gennemførelse. Som Betingelse for, at Panthaveren kan benytte denne Fremgangsmaade, skal dog kræves:

- a) at Pantegælden nedskrives i Forhold til Kronens Guldværdi paa det Tidspunkt, da Gælden blev stiftet;
- b) at Renten nedsættes til 5 pCt. p. a., samt
- c) at der indrømmes Skyldneren Uopsigelighed i 10 Aar, saa at Pantegælden i dette Tidsrum kun kan kræves indfriet, saafremt Renterne ikke betales eller Pantet forringes ved Vanrøgt fra Skyldnerens Side.

Det under Nr. 4 fremsatte Forslag anser vi for en rimelig Indrømmelse til den Panthaver, hvis Pantefordring er behandlet efter Reglerne under Nr. 3, og vi antager iøvrigt ogsaa, at Skyldneren ofte vil kunne være vel hjulpen, hvis Panthaveren vælger denne Fremgangsmaade, da Skyldneren i saa Fald kun behøver at præstere en mindre kontant Udbetaling til Gennemførelse af Akkorden, medens der samtidig indrømmes ham en lang Frist til Afvikling af Pantegælden.

Til Nr. 5.

Under den Diskussion om de kriseramte Landbrugeres Forhold, der har været ført efter Kronens Genrejsning til Guldparitet, har man jævnlig beskæftiget sig med Tanken om et Moratorium for Pantegæld, der er stiftet under Inflationsperioden, og som helt eller delvis forfalder til Betaling i de nærmest kommende Aar. Denne Tanke kan vi ikke tiltræde, da et almindeligt Moratorium for den ommeldte Pantegæld i mange Tilfælde vilde volde Kreditor betydelige Ulemper, og der selvfølgelig ikke er nogen Grund til at paaføre Kreditor disse Ulemper i Tilfælde, hvor dette ikke er nødvendigt af Hensyn til Skyldnerens økonomiske Eksistens. Derimod mener vi, at der, naar Betingelserne for Tvangsakkord er til Stede, bør være Adgang for Skyldneren til at opnaa Betalingshensstand med Hensyn til den ommeldte Pantegæld.

Vi foreslaar derfor, at Skifteretten efter indhentet Erklæring fra de landbrugs-kyndige Medlemmer af de i Lov af 12. April 1927 § 1 omhandlede Udvalg efter Skyldnerens Begæring ved Kendelse kan bestemme, at forfalden Prioritetsgæld i fast Ejendom, stiftet i Aarene 1919—1925, begge inklusive, for hvilken Pantet skønnes at frembyde Sikkerhed, skal henstaa hos Skyldneren uopsigelig fra Kreditors Side i indtil 5 Aar, saa at Pantegælden i det paagældende Tidsrum kun kan kræves indfriet, saafremt Renterne ikke betales eller Pantet forringes ved Vanrøgt fra Skyldnerens Side. Som Vederlag for den nævnte Uopsigelighed skal Skifteretten kunne tilkende Panthaveren en efter Rettens Skøn passende Forhøjelse af Renten, dog ikke udover 5 pCt. p. a. Ligesom ved Bestemmelserne under Nr. 3 foreslaar vi dog tilføjet, at disse Bestemmelser ikke skal komme til Anvendelse paa Prioritetslaan, der er ydede efter Reglerne for umyndiges Midler eller af Kredit- og Hypotekforeninger.